بدون عنوان

شماره پرسش: ۵۰۰

تاریخ ارسال پرسش: ۰۶:۰۰:۰۰ ۱۳۸۸/۱۲/۲۳

متن پرسش

سلام علیکم گاهی به واسطه غفلت ها گناهانی از انسان سر می زند که تا مدتها حال معنوی او را مغشوش کرده و باعث غبض و تاریکی میگردد. مثلا بر اثرپرحرفی یا حرکتی که از آن بوی ریا شنیده می شود تا ساعتها باید گرفتگی روحی را تحمل کرد اما این تازه اول ماجراست زیرا در همین ساعت تاریکی و گرفتگی, اوهامات شیطانی وسعت میگیرد ومثلا شخص را به کلی از خود و رحمت الهی نا امید میکند و این نا امیدی باعث می شود که میل هر گونه عبادت و بازگشتی در انسان بمیرد مثلا شخص پس از آنکه پرحرفی کرد دیگر میل به طهارت دایم(دائم الوضو بودن) یا تلاوت قرآن ودعا و شرکت در جلسات مذهبی را ندارد و حتی بیم آن می رود که در چنین لحظاتی سرمایه چندین ساله عبادات بکلی به باد برود سوال این است که چه باید کرد تا هرگاه مکروهی از انسان سر میزند جلوی تصاعدی شدن تاریکی را گرفت. با توجه به اینکه حالت دعا و بازگشت و توبه و انابه و وگریه در انسان مرده است و هرچه می کند راهش نمی دهند تا جایی که گاهی شرایط به حدی رقت بار است که بواسطه انجام چندین باره یک گناه از استغفار شرم دارد در این لحظات آیا راه میان بری هست؟ دعایی مخصوص/ ذکر مخصوص؟ عملی خاص؟

متن پاسخ

باسمه تعالی؛ علیک السلام: ما باید جایگاه گناهانی که گاهی خداوند بدان مبتلایمان می‌کند را بشناسیم و موضوع عُجب را که در همین قسمتِ سؤال و جواب‌ها عرض شده دنبال کنید، تا نه‌تنها با ارتکاب گناهان مأیوس نگردیم بلکه زمینه‌ی تذکر الهی و توبه را در خود رشد دهیم و بفهمیم خداوند می‌خواهد بفهماند نقص‌هایت را ببین و شایستگی خود را جهت قرب الهی شدت ببخش. و لذا موضوع توبه و جایگاه آن معنی خود را پیدا می‌کند و متوجه می‌شویم بعد از هر گناهی راه توبه را به سوی ما می‌گشایند تا آرام‌آرام ما را از گناهان عبور دهند. پس دیگر جایی برای یأس نمی‌ماند تا شیطان بخواهد زمینه‌ی تصاعدی گناهان را فراهم کند. دعای مخصوص و ذکر مخصوص و محل مخصوص یک چیز بیشتر نیست و آن نظر به «توّاب رحیم» است که پس از هر گناه راه ورود به آغوش او را گشاده ببینیم.« إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ وَ يُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِين» موفق باشید